

DUMNEZEUL ORICĂRUI HAR

J. N. Darby

GUTE BOTSCHAFT VERLAG,
1990 Dillenburg, West Germany

DUMNEZEUL ORICĂRUI HAR

1 Petru 5.10,12

Dumnezeu ne este descoperit ca „Dumnezeul oricărui har” și poziția care ni se oferă este aceea în care „gustăm ce bun este Domnul” (sau: ce plin de har este El). Dar de atâtea ori ne este greu să credem că Domnul este bun! Sentimentul firesc al inimilor noastre este acesta: „Știu că ești un om aspru” și în fiecare dintre noi este o totală neînțelegere a harului lui Dumnezeu.

Unii gîndesc că harul are în sine ideea că Dumnezeu trece cu vederea păcatul. Dar nu este nicidecum așa: harul arată că păcatul este un lucru atît de îngrozitor, încît Dumnezeu nu-l poate suporta. Dacă ar fi în puterea omului, după ce a făcut răul, să-și îndrepte totuși calea și să-și corecteze propria sa fire în așa fel încît să poată fi plăcut înaintea lui Dumnezeu, n-ar mai fi deloc nevoie de har. Însuși faptul că Dumnezeu lucrează în har, dovedește că păcatul este un lucru atît de îngrozitor, încît starea omului este în întregime ruinată și fără nici o nădejde, deoarece este un păcătos, și că nimic altceva decît numai harul poate răspunde nevoilor lui.

Avem de învățat ce este Dumnezeu pentru noi, și aceasta nu prin raționamentele noastre, ci prin revelația pe care El ne-a dat-o despre Sine însuși, că adică El este „Dumnezeul oricărui har”. Din clipa în care înțeleg că sînt un păcătos și că Domnul a venit la mine pentru că El cunoștea întinderea și nenorocirea păcatului meu, înțeleg de asemenea ce este harul. Credința îmi arată că Dumnezeu este mai mare decît păcatul meu și nu că păcatul ar fi mai mare decît Dumnezeu...

Domnul pe care L-am cunoscut dîndu-Și viața pentru mine este același Domn cu care am a face în viața de fiecare zi și tot felul Lui de a lucra față de mine se întemeiază pe aceleași principii ale harului. Secretul cel mare al creșterii în credință este de a privi la Domnul ca la Dumnezeuul harului. Cît de prețios și încurajator este să știu că în orice clipă a vieții mele, Isus are față de mine și arată față de mine aceeași dragoste ca și atunci cînd El murea pe cruce pentru mine.

Iată un adevăr de care ar trebui să ținem seama și în împrejurările cele mai obișnuite ale vieții. Presupuneți de exemplu că aș avea un defect de caracter care mi s-ar părea greu de corectat. Dacă mă adresez lui Isus ca Prietenului meu, El îmi dă puterea de care am nevoie pentru a mă corecta... Credința ar trebui să fie astfel mereu la lucru împotriva ispitelor, și nu silințele mele care se vor dovedi totdeauna zadarnice. Izvorul puterii adevărate este

sentimentul că Domnul este plin de har. Omul firesc niciodată nu va recunoaște pe Hristos ca singurul izvor al puterii și al binecuvântărilor.

Cînd comuniunea mea cu Domnul este întreruptă, inima mea firească va spune: „Trebuie să îndrept ceea ce a condus la această stare, înainte de a putea veni la Hristos”. Însă El este plin de har; și, cunoscînd aceasta, singurul lucru pe care îl avem de făcut este să ne întoarcem la El de îndată, așa cum suntem, și după aceea să ne umilim adînc înaintea Lui. Numai în El vom găsi și de la El vom primi ceea ce poate restabili sufletul nostru. Smerirea în prezența Lui este singura smerenie adevărată. Dacă în prezența Lui vom recunoaște că suntem exact ceea ce suntem, vom descoperi că El arată față de noi numai har și nimic altceva.

Isus este Cel care dă o pace durabilă sufletelor noastre și nu părerea noastră personală despre noi înșine. Credința nu socoteste niciodată ceea ce este în noi înșine ca temelie a odihnei. Ea primește, iubește și respectă descoperirea pe care o dă Dumnezeu și gândurile lui Dumnezeu cu privire la Isus, în care se află odihna Lui. Dacă Isus are preț pentru sufletele noastre, dacă ochii noștri și inimile noastre sunt preocupate numai de El, desertăciunea și păcatul care ne înconjoară nu vor avea influență asupra noastră. Și aceasta va fi totodată puterea noastră împotriva păcatului și stricăciunii propriilor noastre inimi.

Tot ce văd în mine în afară de El este păcat; dar ceea ce mă face smerit nu este gîndirea la păcatele mele, la firea mea rea și preocuparea mea cu ea, ci dimpotrivă, gîndirea la Domnul Isus, cugetarea la perfecțiunea Persoanei Lui. Este bine să terminăm cu noi înșine și să nu mai avem de a face decît cu Isus. Avem dreptul de a uita păcatele noastre, avem dreptul de a uita orice, în afară de Isus.

Nimic nu este mai greu pentru inimile noastre decît de a rămîne în sentimentul harului, de a rămîne practic conștienți că nu suntem sub lege, ci sub har. Prin har ne este „întărită” inima, dar nimic nu este mai greu pentru noi decît să înțelegem într-adevăr plinătatea harului, acest „har al lui Dumnezeu în care suntem” și să umblăm în puterea care vine din această poziție.

Numai în prezența lui Dumnezeu putem cunoaște harul și acesta este privilegiul nostru, să fim în prezența Lui. Îndată ce ne depărtăm de prezența lui Dumnezeu, gândurile noastre năpădesc lăuntrul nostru și ele nu pot să ajungă pînă la gândurile lui Dumnezeu cu privire la noi, să ajungă la „harul lui Dumnezeu”.

Dacă aș gîndi că aș avea chiar și cel mai neînsemnat drept la ceva, aceasta n-ar mai fi harul curat și liber — n-ar mai fi „harul lui Dumnezeu”. Numai fiind în comuniune cu El, suntem în stare să măsurăm orice lucru cu harul Său... Cînd rămînem în sentimentul

prezenței lui Dumnezeu, este cu neputință ca ceva să ne tulbure — nici chiar starea Bisericii — căci ne bazăm pe Dumnezeu și toate lucrurile sunt atunci pentru noi într-o sferă în care se arată harul Său.

Adevăratul izvor al puterii noastre de creștini este să avem gânduri foarte clare cu privire la har, și secretul întregii sfințenii, al păcii și al liniștei duhului este să rămânem în sentimentul harului, în prezența lui Dumnezeu.

Harul lui Dumnezeu este atât de fără margini, atât de complet, atât de desăvârșit, încât dacă pentru o clipă ne-am depărta de prezența lui Dumnezeu, n-am mai putea avea o apreciere dreaptă, n-am mai avea puterea de a înțelege harul. Și dacă am căuta să-l înțelegem în afara prezenței Lui, n-am putea face altceva decât să-l schimbăm în desfrîu. Ne întrebăm cu sinceritate ce este harul? El n-are nici margini, nici hotare. Oricum am putea fi noi (și n-am putea fi mai răi decât suntem), totuși Dumnezeu este dragoste față de noi. Nici bucuria noastră, nici pacea noastră nu depind de cum suntem noi pentru Dumnezeu, ci de cum este El pentru noi și aceasta este har.

Harul este descoperirea prețioasă că, prin Isus, orice păcat și tot răul care este în noi a fost înlăturat. Un singur păcat este mai îngrozitor înaintea ochilor lui Dumnezeu, decât sunt mii de păcate în ochii noștri. Și totuși, cu toate că are o cunoaștere desăvârșită a felului cum suntem noi, tot ceea ce Îi place lui Dumnezeu să fie față de noi este dragoste.

În capitolul 7 al epistolei către Romani ne este descrisă starea unui suflet adus la viață, dar ale cărui gânduri, toate se concentrează asupra lui însuși. Un astfel de suflet nu cunoaște harul, faptul simplu că, oricare ar fi starea noastră, Dumnezeu este dragoste și nimic altceva decât dragoste față de noi. În loc să privească la Dumnezeu, nu găsește nimic altceva decât „eu”, „eu” și „eu”. Credința privește la Dumnezeu, așa cum El însuși S-a descoperit în har. Oare eu, persoana mea, starea mea sunt obiectul credinței? Nu, credința nu are ca obiect ce este în inima mea, ci descoperirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Sine însuși în har.

Harul se referă la felul cum este Dumnezeu și nu la felul cum sîntem noi, în afară de faptul că întinderea pe care o au păcatele noastre nu face altceva decât să slăvească imensitatea „harului lui Dumnezeu”. Trebuie de asemenea să ne amintim că harul are ca obiect și ca efect strîns legat de el, să aducă sufletele noastre în comuniune cu Dumnezeu — să ne sfințească și să ne învețe să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să-L iubim. Cunoașterea harului este deci adevăratul izvor al sfințirii.

Biruința harului se arată în aceasta: atunci cînd vrăjmășia omului L-a alungat pe Isus de pe pămînt, Dumnezeu a adus mîntuirea chiar prin acest fapt. El venise să ispășească păcatele

chiar și celor care L-au lepădat! Alături de arătarea cea mai completă a păcatului omului, credința vede desfășurarea cea mai completă a harului lui Dumnezeu.

Dacă as avea chiar cea mai ușoară îndoială, cea mai neînsemnată ezitare cu privire la dragostea lui Dumnezeu, m-aș depărta de har. Aș spune atunci: „Sînt nenorocit pentru că nu sînt ce as vrea să fiu”. Dar nu aceasta este problema. Adevărata problemă este aceasta: este Dumnezeu ceea ce noi am vrea să fie, este Isus tot ceea ce noi am putea dori? Dacă și cunoașterea felului cum suntem, a ceea ce aflăm în noi înșine are un alt rezultat decît de a mări adorarea noastră pentru ceea ce este Dumnezeu, chiar dacă ne-am smeri, am fi în afara terenului harului curat... Este ceva nemulțumire și neîncredere în duhul tău? Vezi dacă pricina nu este că încă zici „eu”, „al meu”, „mie” și pierzi din vedere harul lui Dumnezeu.

Este mai de folos să fim ocupați cu felul de a fi al lui Dumnezeu, decît cu felul de a fi al nostru. Dacă privim la noi înșine, aceasta este o dovadă de mîndrie; arătăm că nu suntem în adevăr conștienți că noi nu suntem buni de nimic. Și pînă ce n-am înțeles acest lucru, nu ne putem întoarce în întregime privirile de la noi înșine ca să le îndreptăm spre Dumnezeu. Privind la Hristos, privilegiul nostru este să ne uităm pe noi înșine. Adevărata smerenie constă nu atît în a gîndi rău despre noi, cît în a nu gîndi deloc la noi. Sunt prea rău ca să merit să mă gîndesc la mine. Ce am nevoie este să mă uit pe mine însumi și să privesc la Dumnezeu, care este demn să-mi preocupe toate gîndurile. Rezultatul va fi în mod hotărît că harul Lui mă va smeri.

Preaiubiților, dacă am putea spune ca în Romani 7: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea”, aceasta ar fi de ajuns pentru noi. Să ne îndreptăm atunci gîndurile spre Cel care a avut față de noi „gînduri de pace și nu de rău”, cu mult înainte ca noi să fi putut gîndi ceva despre noi înșine. Să privim cu atenție la gîndurile Sale de har față de noi și să reținem acest cuvînt al credinței: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?”